

Ryc. 5. a, b, c — młode siewki o 3-listkowych, brzegiem karbowanych listkach
d. roczna siewka z obmarzniętym szczytem i pędem wyrastającym z pączka bocznego

LITERATURA

- Browicz K. i Bugała Wł., 1955. Rzadkie drzewa i krzewy w Arboretum Kórnickim. Arboretum Kórnickie, rocznik I.
- Bugała Wł. i Chilarecki H., 1957—1958. Szkody mrozowe wśród drzew i krzewów. Arboretum Kórnickie, rocznik II.
- Drzewoznawstwo (praca zbiorowa) 1955. Warszawa.
- Engler A., 1931. Die Natürlichen Pflanzenfamilien, B. 19.
- Krüssmann G., 1937. Die Laubhölze. Berlin.
- Rehder A., 1957. Manual of Cultivated Trees and Shrubs. N. York.

KOMUNIKAT REDAKCJI

W dniu 10 marca 1962 r. w Instytucie Botanicznym PAN w Krakowie odbyła się Konferencja w sprawach naukowych i organizacyjnych Ogrodów Botanicznych, w której wzięli udział, poza przewodniczącym Komitetu Botanicznego PAN — prof. drem W. Gajewskim, przewodniczący Rady Naukowej Ogrodu Botanicznego

UJ — prof. dr W. Szafer, przedstawiciel Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego — dyr. K. Groszyński oraz kierownicy i pracownicy naukowcy ogrodów botanicznych w Krakowie, Poznaniu, Warszawie, Wrocławiu i Bydgoszczy, arboretów w Kórniku i Rogowie, przedstawiciel Wydziału Biologii i Nauk o Ziemi Uniwersytetu Toruńskiego, przedstawiciele WSR i AM w Krakowie, tworzącego się ogrodu botanicznego w Łodzi, Instytutu Gospodarki Komunalnej w Warszawie, Instytutu Przemysłu Zielarskiego w Poznaniu oraz Stowarzyszenia Inżynierów Techników Ogrodnictwa.

Na Konferencji wiele uwagi poświęcono, między innymi, omówieniu celów naukowych, dydaktycznych i społecznych ogrodów botanicznych; przedyskutowano palącą sprawę kadr naukowych i naukowo-technicznych; kontaktów z zagranicą oraz sprawę własnych publikacji.

Wysunięto szereg propozycji i powzięto liczne uchwały; przykładowo należy wymienić:

1. zalecenie rozszerzenia obserwacji fenologicznych na byliny, których wykaz wraz z instrukcją opracują prof. S. Białobok i prof. Z. Czubiński;
2. uznanie za konieczne podejmowania przez ogrody botaniczne m. in. badań monograficznych nad endemitami;
3. skierowanie pod adresem Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego prośby o roztoczenie specjalnej opieki nad uniwersyteckimi ogrodami botanicznymi, którym nagląco potrzebne są liczne inwestycje, wiążące się ściśle z koniecznością rozszerzenia działalności doświadczalnej ogrodów botanicznych. Zebrani wypowiedzieli się ponadto za koniecznością szybkiego stworzenia ogrodów botanicznych w Toruniu, Lublinie, Szczecinie;
4. uznanie za wskazane tworzenia i udzielania jak najdalej idącej pomocy «ogródkom flory regionalnej», m. in. przy Parkach Narodowych itp.;
5. uznanie za konieczne wznoszenia w ogrodach botanicznych szklarni doświadczalnych, możliwie z zastosowaniem autoklimatyzacji, co pozwoliłoby na podejmowanie prac naukowych w chwili obecnej niedostępnych. Przy tej sposobności zebrani wypowiedzieli się za nagłą potrzebą kształcenia w Polsce specjalistów od budowy szklarni;
6. uznanie za konieczne koordynowania badań naukowych, prowadzonych w poszczególnych ogrodach;
7. wybranie komisji nazewnictwa, która zajmie się ustaleniem nazw polskich roślin obcego pochodzenia;
8. uznanie za wskazane, by w okresie wakacyjnym w każdym ogrodzie botanicznym zatrudniony był wysoko kwalifikowany przewodnik, najlepiej ktoś z grona nauczycielskiego;
9. zwrócenie uwagi na konieczność doksztalcenia studentów botaniki w zakresie ogrodnictwa, co ściśle wiąże się z przygotowywaniem młodej kadry pomocniczych pracowników nauki i asystentów technicznych dla ogrodów botanicznych;

10. podjęcie uchwały o wystąpieniu do Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego z prośbą o umożliwienie wysyłania co roku (poczynając od roku 1963) jednego pomocniczego pracownika nauki lub asystenta technicznego z każdego ogrodu botanicznego na okres 2—4 tygodni do zagranicznych ogrodów botanicznych, co pozwoli pogłębić ich wiedzę oraz rozszerzyć ich ogólny światopogląd;
11. uznanie za wskazane opracowania wykazów drzew i krzewów wszystkich ogrodów botanicznych;
12. podkreślenie potrzeby a zarazem przypomnienie stale wyrażanej przez ogrody botaniczne gotowości jak najszerzej pojętej współpracy z organizacjami i instytucjami ogrodniczymi;
13. powołanie do życia Komisji Międzyogrodowej — ogrodów botanicznych i placówek pokrewnych.